TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.

Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela. K. E. Heikkinen

Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Aseitten kalisteleminen mailmanpolitiikan pohjasäveleenä

Eräässä äskeisessä "Chicago Tribunen", huomattavan kapitalistilehden, toimitusosastossa on muuan merkille pantava lyhyt pätkä, jossa ilmaistaan huolestuneisuutta nykyisen aseitten kalistuksen johdosta, joka on huomattavana pohjasäveleenä yleensä sanoen koko mailman politiikassa. Siinä sanotaan:

"Onko Europan yhteiskunta päättänyt tuhota itsensä? Varmaankin se niin tekee, jos sitä intohimoa, joka tällä kertaa näyttää vallitsevan hallituksia ja kansoja ei käydä hillitsemään, jos Europan siveellinen perustuslaki ei kykene poistamaan sitä vihan ja pelon myrkytystä, joka sitä uhkaa itsemurhalla, ja ellei mitään puhdistavaa kohtuullisuuden ja selväpäisyyden tuulahdusta nouse puhaltamaan pois sitä sumua, joka on esteenä tervejärkisen politiikan näkemisen tiellä."

Mitä tähän lausuntoon tulee, niin siinä aivan oikein nähdään, että Europan kapitalistisien hallituksien politiikka on ajautumassa karille. Nykyisen suunnan edelleen ajaminen merkitsee uusia, koko mailmaa mullistavia selkkauksia, jotka laajuudeltaan eivät varmaankaan tule olemaan vähäisempiä kuin mitä se oli, jonka jälkilaskujen selvittelemisessä kapitalismi ja imperialismi on saanut ruumiiseensa rappeutuneisuutta ja kuolemaa ennustavia kolotuksia. Laajentaaksemme tuon lausunnon merkitystä meidän on vain käsitteen "Europan yhteiskunta" sijalle asetettava mailman yhteiskunta, niin päästään lähemmäksi asian todellisuutta ja laajuutta.

Viime sodan seurauksena lepää mailman työväestöstä kolmisenkymmentä miljoonaa henkeä Europassa turpeen alla, miljoonia on tämän kauhistuttavan lukumäärän lisäksi jätetty raajarikkoisiksi ja avuttomiksi oman onnensa varaan ja miljoonia työläisnaisia ja lapsia on joutunut ihmiskylkiöiksi, nääntymään epäinhimillisen saartopolitiikan seurauksena, jonka sodan oletetut voittajat ovat panneet toimeen niitä vastaan, joita raa'alla väkivallalla eivät ole kyenneet nujertamaan. Kaikilla näillä järjettömillä toimenpiteillä on vain täydennetty sitä mailman yhteiskuntakoneiston tuhoamista, johon viisivuotisen sodan aikana koko mailman energia tuhlattiin.

Mikä on kaiken tämän järjettömyyden lopullisena tarkotusperänä? Ja mihinkä ollaan mailmassa kaikkien näitten toimenpiteitten seurauksena menossa? Mitä ensimäiseen kysymykseen tulee, niin imperialistisen politiikan tarkotusperänä tietenkin on keinolla millä tahansa ja hinnalla millä hyvänsä alistaa mailman yhteiskunta uuteen muotoonsa kehittyneen finanssikapitalismin rautakoron alle ikuisiksi ajoiksi. Siinä kuitenkin loihditaan esille uusia, valtavia ristiriitaisuuksia, jotka pakottavat iopulta nääntymistilanteeseen painetut mailman kansat nousemaan luomaan niskoiltaan sitä iestä, mikä niitä maan tomuun painaa. Mitä taasen jälkimäiseen kysymykseen tulee, niin mailman johtavat ylivaltiaatkaan eivät vielä ole saavuttaneet itselleen niin ratkaisevaa voiton varmuutta, että voisivat ruveta laakereilleen lepäämään; heidän joukkonsa ei vielä ole niin yhtenäinen ja setlottu, että kansalliset ryhmät eivät vielä taistelisi keskenään riistoalueista. Ja tämä seikka se pakottaa uusiin, häikäilemättömiin ryöväyksiin ja sitä johdonmukaisesti seuraaviin toimenpiteisiin, joista aseellinen yhteentörmäys on lopullisena loogillisena seurauksena.

Niinpä sen sijaan, että viisivuotisen tuhoavan sodan jälkeen nyt mailman tuotantovoimat kohdistettaisiin mailman uudelleen rakentamiseen ja uuden yhteiskunnan luomiseen, jossa sellaiset järjettömät hourupäisyyden kohtaukset kuin äskeinen sota oli, kävisi mahdottomuudeksi, me nyt kaikkialla taasen näemme imperialismin valmistautuvan hurjaan leikkiin, kuulemme aseitten kalsketta ja näemme tekoja, jotka luonnonlain välttämättömyydellä ajavat uusilla murhavälineillä varustetut kansakunnat toisiaan vastaan verikentillä. Imperialistiset valtiot tuntevat vainuansa noudattaen jotakin tällaista varmasti olevan tulossa ja siksipä ne eivät vähääkään perusta Europan miljoonien ihmisten kurjuuden ja nälän lieventämisestä, tuhottujen tuotantolaitosten korjaamisesta, vaan sen sijaan kuumeisesti työntyvät kaikki mitä alaisistaan maista irti saavat uusiin sotavarustuksiin.

Ja mitkä seikat kannustavat imperialistisia maita näihin ponnistuksiin uusia verileikkejä varten? Tietenkin kysymykset kauppaeduista ja riistoalueista.

Ranska puolestaan valmistautuu väkivallalla riistämään vasallivaltionsa Puolan hyväksi Saksalta sen elinehtoja kipeimmin koskevia luonnonrikkauksia Ylä-Schlesiassa. Kreikka on ryhtynyt sotaan Turkkia vastaan riistäkseen siltä kaikki mitä vain suinkin voi. Tämä Kreikan toimenpide tulee sykösemään Englannin, Ranskan, Venäjän, Arabian ja Kaukaasian monet heimot taistelun pyörteisiin. Italia on tehnyt alueanastuksia, jotka uhkaavat Europan rauhaa ja tekevät valmistuksia uudelle sodalle. Englannin koti- ja ulkomaa-politiikka herättää yhä suuremmaksi käypää myrskyä kotona ja ulkomailla, eritoten Irlannissa, Egyptissä ja Indiassa. Yhdysvaltain ja Japanin välillä on katkeamaton ristiriitojen vuo kauppaeduista ja ylivallasta Kaukaisessa Idässä. Kiinan ja Japanin välillä on taistelu elinehdoista käynnissä. Venäjän ja Japanin välillä voi aseellinen yhteentörmäys tapahtua millä hetkellä hyvänsä Siperiassa. Yleensä sanoen tarvitaan vain muodollinen kipinä, joka on valmis sytyttämään kaikki kokoontuneet äärettömät massat tulenarkoja aineksia valtavaan roihuun, jonka liekit taasen punertavat koko mailmaa. Ja niinpä se rauha, joka hiljattain aikaansaatiin todellisuudessa oli vain näennäinen aselepo, joka itseasiassa tulee lopettamaan rauhan tykkänään.

PATRIOTISMI BOLSHEVISMIA VASTAAN ENGLANNISSA

Englannin pääministeri Lloyd George on parlamentin edustajakamarissa pitämissään puheissa julistanut sodan Englannin järjestyneitä työläisiä vastaan ja samalla kehottanut kaikkia riistojärjestelmän kannattajia "sulkemaan rivit" ja ryhtymään taisteluun punaista liikettä vastaan, "joka on luonteeltaan mitä kumouksellisin." Hän itse ei paljoakaan pelkää punaista liikettä, eikä se olekaan pääasiallisena syynä hänen sodan julistamiseensa sitä vastaan, vaan hän tahtoo suuriäänisesti huutamalla järjestyneiden työläisten pyrkimysten vaarallisuudesta saada kaikki raatajien hartioilla elävät edelleen kannattamaan häntä ja hänen politiikkaansa.

Englannin työväenliikkeen voimakkuuden Lloyd George tunnustaa varottaessaan Ranskaa, että Englannin järjestyneet työläiset muodostavat mahdin, jolla on otettava suunnitelmia tehtäessä huomioon ja että nykyisenä aikana, jolloin Englannissa on paljon työttömiä ja jolloin työnostajat pyrkivät alentamaan palkkoja kautta maan, olisi ilmeisesti vaarallista noudattaa häikäilemätöntä politiikkaa sotakorvauksiin nähden, koska se vain pahentaisi, eikä suinkaan parantaisi jo ennestään huonoa teollista ja taloudellista tilannetta Englannissa. Ranskan ja Belgian työväenpuolueet muuten yhdessä Englannin työväenpuolueen kanssa ovat asettuneet vastustamaan liittolaismaiden nykyistä Saksan-politiikkaa.

Englannin järjestyneet työläiset eivät kuitenkaan paljoa välitä Lloyd Georgen sodanjulistuksista heitä vastaan, he kun tietävät, että hän on ennenkin "lähettänyt ylös koe-ilmapalloja". Työväenpuolueen parlamenttiryhmän johtaja J. B. Clynes syyttää pääministerin nyt kiihottavan riistäjiä luokkasotaan puheillaan vaikka hän on aina ennen ollut soimaamassa työläisten johtajia kuinka muka he lietsovat luokkavihaa.

Lloyd George kun sanoo sosialistisen liikkeen Englannissa tulleen "uhkaavaksi vaaraksi" maalle, niin hän silloin tunnustaa, että se on laskuissa huomioon otettava tekijä. Melkein koko lehdistö ivaa häntä sen johdosta kun hän kehottaa porvareita liittymään yhteen taistelussa sosialisteja vastaan ja samalla huomauttaa hänelle, että sellainen ei ole oikein sopivaa mieheltä, joka itse 1910 vaaleissa piti luokkasotaan kiihottavia puheita.

Työväenpuolue valmistautuu käymään kiivasta vaalitaistelua seuraavissa vaaleisa viidessä sadassa vaalipiirissä, ja sen optimistisimmat johtomiehet uskovat puolueen saavan valituksi suuren joukon edustajia.

Liberaalisista lehdistä Chronicle on ainoa, joka vankkumattomasti kannattaa Lloyd Georgea. Toiset liberaaliset lehdet kannattavat entistä pääministeriä Asquithia.

POIS PORVARILEHDET TYÖLÄISTEN KODEISTA

TRUSTIT JA TRUSTILAIT

Parikymmentä vuotta sitten laadittiin Shermanin trustivastainen laki ja alettiin "pitää kurissa" trusteja. Tarkotuksena oli estää suuret yhtymät, jotka olivat omiaan lopettamaan kilpailun eri tuotantoaloilla, sillä pikkuporvarillinen käsitys on vapaan kilpailun käsitys, "tilaisuuksien yhtäläisyyden" käsitys, sen kuvitellun "kansanvallan" käsitys, joka täällä rikeeraa. Ja kaksikymmentä vuotta on lakia koetettu panna täytäntöön ja trusteja hävittää, mutta on käynyt niinkuin me sosialistit olemme sanoneet jo aikoja sitten tulevan käymään.

Kun Shermanin laki laadittiin, olivat trustit kääpiöitä nykyisten trustien rinnalla. Niihin kuului osia jostakin erinäisestä tuotannon haarasta. Mutta miten on nyt? Vain pelkästään öljyä tuottavasta öljytrustista on huimaavaa vauhtia muodostunut jättiläislaitos, joka kontrolloi pankkeja, öljytuotantoa aina margariiniin ja kärrynvoiteeseen saakka, rautateitä, hiilikaivoksia, laivayhtiöitä, lääkkeiden valmistusta ja myyntiä, ravintoloita y. m. y.m. Verraten vähäpätöisestä alusta on lihatrusti, jota on Shermanin lailla piiritetty yhtämittaa ja jonka jahtaaminen on tuottanut hallitukselle suunnattomia kustannuksia, muodostunut mahtavaksi monopooliksi lihan- ja kalanpakkauksen alalla. Sitäpaitsi omistaa se m.m. pankkeja ja viljaelevaattoreita ja valmistaa omien hintaluettelojensa mukaan 438 eri lajia tavaraa.

Noin seitsemäntoista vuotta sitten, Rooseveltin ollessa presidenttinä, saavutettiin suuri ja äänekäs "voitto" trusteista Shermanin lain nojalla. Kaksi rautatietä, Northern Pacific ja Great Northern, aikoi heittää pois kilpailun ja ruveta vetämään yhtä köyttä. Se estettiin oikeuskäynnin kautta ja "voiton" herättämä melu oli suuri. Mutta tuon "voiton" seuraukset ovat yhtä naurettavia kuin yritykset jouksuttaa vettä ylämäkeen, sillä kaikillehan on selvää, minkä verran rautatieyhtiöt ja -yhtymät nykyään kilpailevat keskenään.

Viime aikoina onkin Shermanin lain täytäntöönpano muuttanut muotoaan — ottamatta nyt lainkaan huomioon sen suhdetta työväenunioihin. Sen sijaan että lain nojalla estettäisiin yhtymät, joiden tarkotuksena on lakkauttaa kilpailu, on ruvettu sen nojalla järjestelemään tällaisia yhtymiä. Niiden täytyy nykyään olla "laillisia", kilpailua ei saa lakkauttaa "väärillä keinoilla" — mutta myöskään ei saa kilpailla "väärillä keinoilla", vaan senkin tulee olla "laillista".

Niinpä esimerkiksi joitakin vuosia sitten, kun prokuraattori Palmerin olisi pitänyt Shermanin trustilain suojissa hyökätä hurjasti lihatrustin kimppuun, teki hän aivan päinvastoin. Hän sangen kohteliaasti kutsui trustiherrat puheilleen ja ystävällisesti näille osotti keinoja ja teitä, millä he voivat väistää trustilain asettamat ansat.

Ylimalkaan ei kuitenkaan enää suuria trusteja häiritä lainkaan sen jälkeen kun Yhdysvaltain ylioikeus antoi kuuluisan päätöksensä terästrustista. Tuossa päätöksessä sanottiin, että kyllähän se laki kieltää tällaiset, mutta ylioikeuden mielipide tästä seikasta on toinen — trusti on hyvä laitos ja sen on sallittava jatkaa toimintaansa häiritsemättä. Sen jälkeen ovat trustit saaneet olla rauhassa — ottamatta huomioon joitakin suoranaisia ilveilynäytäntöjä, joita "rakkaan kansan" huviksi on annettu.

Mutta pienempiä laitoksia on "järjestelty". Jos esimerkiksi pari kenkäkauppiasta tai kenkätehtailijaa aikoo joko tehdä "laittomia" sopimuksia tai kilpailulla tappaa toisensa, niin kutsutaan heidät asianomaisen viranomaisen puheille ja he saavat nuhteita, jotka välistä vaikuttavat, välistä eivät.

No miksi sitten on näin käynyt? Miksi ei mailman mahtavin hallitus ole pystynyt panemaan täytäntöön lakia, jonka se on alamaistensa noudatettavaksi laatinut? Onko vika hallituksessa, vaiko missä?

Vika on tuossa laissa.

Se on ristiriidassa taloudellisten lakien kanssa, kapitalistisen kehityksen kanssa, ja siksi se on jäänyt syrjään kuolleeksi kirjaimeksi. Ei kapitalismin kehitystä voida pysäyttää tai sen suuntaa muuttaa minkään lain kautta, olipa se sitten kuinka "kansanvaltainen" tahansa.

Kapitalismin kehitys on nyt jo sivuuttanut sen pisteen, jota Shermanin trustilailla yritettiin estää. Ne "laittomat" yhtymät, joista laki puhuu, ovat kasvaneet siksi voimaksi, joka maatamme todella hallitsee, omistaen ehdottoman diktaattorin viranomaiset maan ylimmästä aina viheliäisimmän syrjäkylän "koiraketsariin" saakka. — G.

JUTUN JATKOA

Hoover ristiaallokossa

Federated Pressissä kirjoitetaan seuraavaan tapaan sota-aikana kuuluksi tulleesta poliittisesta pyrstötähdestä, Herbert Hooverista:

"Hänen kevätkukkasensa ovat joutuneet hallan runneltaviksi. Washingtonin johtavissa poliittisissa piireissä on huomattavia miehiä, jotka välttävät, että Hoover ei tule olemaan Hardingin ministeristössä kuutta kuukautta kauempaa. Ja kun hän on mennyt tulee hänen poliittinen tenhovoimansa lakastumaan ja kuolemaan juuri niin perusteellisesti kuin hänen moninaiset ja pahimmat viholliset haluavat.

"Nämä viholliset, joista senaattori Penrose ei suinkaan ole vähäisimpiä, naureskelevat parhaillaan partaansa sen johdosta, että Hoover on esittänyt pölvästin osaa ottaessaan vastaan korkean virka-aseman miesten joukossa, jotka juuri ovat liittyneet yhteen tarkoituksella eristää hänet julkisesta toiminnasta ja jotka nyt käyvät yhä varmemmaksi siitä, että läheisessä tulevaisuudessa voivat hänet lennättää ulkonaiseen pimeyteen.

"Hoveria on pidettävä miehenä, joka vastaisuudessa varmasti tulisi esiintymään presidentikokelaana ja siksi 'hämähäkki on kutsunut kärpäsen astumaan kammioihinsa'. Hoover on ottanut tarjouksen vastaan.

"Sitten maalisk. 4:nnen päivän on tässä suhteessa sattunut kaksi merkitsevää tapausta, jotka parhaiten osottavat mitenkä ent. elintarvekontrollööri on sekaantunut pauloihin. Kuukauden alkupäivinä saapui Washingtoniin etelän kutomateollisuuden edustajia järjestämään vientikonferenssia, jossa he halusivat Hooverin esiintyvän johtavana puhujana. Valtio- ja kauppadepartementtien alaosastoissa otettiin ehdotus ystävällisesti vastaan. Lopuksi mentiin sen kanssa valkeaan taloon ja silloin sivumennen mainittiin Hooverin nimi aivan kuin hän olisi nykyisen presidentin joku tärkeä apulainen.

"Presidentti lausui tällöin: 'Onko minun käsitettävä, että te haluatte kutsua presidentin puhumaan konferenssiinne, vai tarkotatteko, että presidentin on nimitettävä sihteeri Hoover edustamaan siellä itseään?'

"Mitenkä asiat lopullisesti järjestettiin, ei ole tullut julkisuuteen, mutta edustajat ainakin tulivat huomaamaan joutuneensa tekemiseen jonkun voimakkaan poliittisen pohjavirran kanssa. Siinä oli ensimäinen varotus siitä, että Hooverin ei sallita julkisuudessa paljon esiintyvän.

"Sitten tuli esille kysymys Venäjään suhtautumisesta, jossa Hoover koetti esittää wilsonilaista politiikkaa. Tällöin hänen suorasti annettiin ymmärtää valtiohihteerin tahoilta, että hänen, Hooverin, mielipidettä ei tulla siinä asiassa pitämään minään merkitsevänä tekijänä.

"Jonkun päivän ajaksi on Washingtonissa Venäjän kysymys jäänyt tavallaan sivuun ja sensijaan keskustellaan kiihkeästi Hooverin kohtalosta".

Aikoo voittaa kuolemankin

Sanomalehdissä kerrotaan, että 74-syntymäpäivänään teki Thomas Edison ahkerasti työtä "kuolemattomuuskoneen" keksimiseksi.

Tällä koneellaan Edison meinaa näyttää todeksi teorian, että elämä on iankaikkinen — että hän tulee elämään aina.

"Tavallinen sana 'kuolema' on väärinkäytetty sana", sanoi Edison keskustelussa syntymäpäivänään. "Se ei ole ollenkaan oikea, sillä jos te tarkoitatte, että elämä, joka pitää miehen työssä loppuu olemassa olemassa. Elämä ei voi lakata olemasta, sillä niinkuin aine, se on tuhoamatonta.

"On aina ollut olemassa varma määrä elämää ja aina tulee olmeaan sama määrä. Elämää ei voida kehittää, elämää ei voida tuhota, elämää ei voida tehdä monenkertaiseksi."

Edison uskoo hänen kuolemattomuus koneensa todistavan tämän teorian tieteellisesti.

Hän ei usko ouija-lautoihin, välityksiin eli muihin spiritismi keinoihin.

"Se on näitten keinojen kehittymättömyys, joka panee minut epäilemään tosiperäisyyttä tarkoitetusta keskustelusta kuolleiden kanssa", sanoi hän.

Täytyy sanoa, että emme oikein ole kuusalla mitä tällä kaikella tarkoitetaan, mutta kaiken varalta kuitenkin haluamme ilmoittaa, että jos kysymyksessä on elämän "ikiliikkuja", niin me tulemme katselemaan keksintöä mitä suurimmalla epäluulolla ja luulemme, että tulemme sen johdosta panemaan vakavan vastalauseen.

Siihen velvoittaa meitä ensinnäkin se, että laki kieltää boikoteeraamasta kenenkään laillisesti rakentamia ja laillisesti ylläpidettyjä liikkeitä ja koska kuolemattomuuskone käsittässä suhteessa arveluttavasti ristiriitaisiin suhteisiin niihin lakeihin nähden, joiden suojeluksen alaisen ihmisten hautaantoimittaminen tapahtuu; ja toiseksi, koska me ajatelemme, että heikot nörvimme kerran väsyvät miettimästä keinoja millä tavalla voi paljastaa kaikki porvarien vehkeet ynnä noskelaisten juonet; ja kolmanneksi koska yleinen filosofinen mielipiteemme sanoo, että meidän arvokas velvollisuutemme on myöskin kerran kuolla. Näistä perusriaatteellisista syistä Edison koneineen on väärässä.

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLLISIA VIRTAUKSIA ULKOMAILLA

Neuvosto-Venäjän taide-elämä.

Tsaari- Venäjällä pääsivät vain hallitsevat luokat osallisiksi taidenautinnosta. Kansalle tarjottiin ainoastaan mitättömiä rippeitä, jonkinlaista vastiketavaraa. Polisiivaltio käsitti näyttämötaiteen merkityksen valtiollisena kiihoitusvälineenä. Se valvoi ankarasti kaikkia niin sanottuja kansanteattereita. Ne kytkettiin sensuurin kahleisiin. Ne olivat auttamattomasti poliisin mielivallan alaisia. Työtätekevä kansanluokka jäi taiteellista, musikaalista ja dramaattista kasvatusta vaille.

Neuvostovallan päämääränä on ollut tehdä taide kansan omaisuudeksi, antaa sen elimillisesti sulautua työtätekevään luokkaan ja luoda taide kokonaan uudelle pohjalle, jotta se voisi köyhälistöstä imeä uusia voimia.

Samalla kun pyrimme luomaan uutta, puhdasveristä työväen taidetta, on tarkoituksenamme tutustuttaa työkansa menneitten aikojen ihanimpiin taideluomiin.

Tämä tehtävä oli alkujaan sangen vaikea. Puuttui lahjakkaita henkilöitä, taiteilijoita, jotka olisivat käsittäneet, mitä olisi ollut tehtävä Neuvosto-Venäjän taiteen "kansallistuttamiseksi". Vasta viime aikoina on taiteellisen työn tekijöissä ilmennyt vireyttä, onpa saavutettu melko hyviä tuloksiakin, jotka antavat meille oikeuden puhua tasavallan taiteen elpymisestä.

Teatteri.

Näyttämötaiteen "kansanomaistuttamiseksi" on tehty paljon. Suurimpien teatterien ohjelmistoa on tuntuvalla tavalla "jalostettu". Tarkoituksena on nimittäin tutustuttaa työtätekevä kansanluokka kauneimpiin klassillisiin kappaleihin. Hiljattain annettiin määräys samanlaisen näyttämön käyttämisestä kaikissa teatereissa. Tämä toimenpide merkitsee mauttomien näyttämökoristeitten asteettaista poistamista. Me pidämme teatteria samanlaisena valistus- ja propakandalaitoksena kuin koulua. Siksi emme vaadi mitään sisäänpääsymaksua. Klassillisen ohjelmistoon ohella esitetään vallankumouksellisia kappaleita. Viimemainittujen luomista edistetään kilpailuilla ja opinnoilla vallankumouksellisissa työpajoissa.

Toiseltapuolen on kansan teatterien harrastus kasvanut niin valtavasti, että on miltei mahdotonta johtaa koko laajaa näyttämökoneistoa. Teatereita ja kiertueita on tähän mennessä viety luetteloihin kokonaista 3,000 kpl.

Soittotaide.

Musiikin alalla on bolshevikeilla samat tarkoitukset: laajojen kansankerrosten tulee tutustua todelliseen soittotaiteen saavutuksiin. Edelleen koetetaan kehittää kansan soitannollista aistia. Ollaan uuden musiikin luomispuuhissa, jonka tulee kuvata aikakauden henkeä. Se syntyy työväen omalla tehokkaalla myötävaikutuksella.

Parhaista kyvyistä muodostetaan valtion soittokuntia. Kansainvalistuksen asiain komissariaatin musiikkiosasto on perustanut viisi suurta symfoonia-orkesteria, noin 50 pienempää soittokuntaa ja kaksi kansallisilla soittokoneilla varusteltua soittamoa. Nämä soittokunnat ja soitannolliset yhdistykset ovat vuoden 1919 lopusta alkaen antaneet 170 simfoonia konserttia, joissa enimmäkseen esitettiin vanhoja klassillisia musiikkinumeroita. Tämän lisäksi tyydytettiin maakuntien musiikkinälkää 70 konserttikoko uksella ja yli 170 erilaisella konsertilla. Nämä konsertit ovat työläisten

Miten valtion "vähitellen kuoleminen" on käsitettävä

Engelsin saat valtion "vähitellen kuolemisesta" ovat niin laajalti tunnetut, niitä lainaillaan niin usein, ne niin selväpiirteisesti osoittavat, mikä marxismin tavallisessa vääristelyssä opportunismiksi muodostaa sen ytimen, että on välttämätöntä niihin yksityiskohtaisesti pysähtyä. Esitämme tässä Leninin mukaan koko sen Engelsin lausunnon, josta ne ovat otetut:

"Köyhälistö ottaa valtiovallan käsiinsä ja muuttaa tuotannon välineet ennen kaikkea valtion omaisuudeksi. Mutta sen kautta se hävittää itsensä köyhälistönä, sen kautta se hävittää kaikki luokkaeroavaisuudet ja luokkavastakohdat ja samalla myös valtion. Entinen ja tähän saakka olemassa oleva yhteiskunta, joka liikkuu luokkavastakohdissa, tarvitsi valtiota, t. s. riistäjäluokan järjestöä sen ulkonaisten tuotantosuhteiden ylläpitämiseksi, siis eritoten riistettävän luokan väkivaltaista pidättämistä varten vallitsevan tuotantotavan määräämissä kuristusoloissa (henkiorjuus, maaorjuus, palkkatyö). Valtio oli koko yhteiskunnan virallinen edustaja, sen keskitys huomattavaan korporationiin, mutta se oli sitä vain sikäli, mikäli se oli sen luokan valtio, mikä omalla aikakaudellaan yksin edusti koko yhteiskuntaa; vanhalla ajalla se oli orjien omistaja-kansalaisten valtio, keskiajalla feodali-aateliston, meidän aikanamme porvariston. Silloin kun valtio vihdoinkin todellisesti tulee koko yhteiskunnan edustajaksi, silloin se tekee itse itsensä tarpeettomaksi. Siitä lähtien kun ei tule olemaan yhtään yhteiskunnallista luokkaa, joka olisi pidettävä sorronalaisuudessa, siitä lähtien kun yhdessä luokkaherruuden kanssa, yhdessä nykyisen anarkian tuotannossa synnyttämän yksityisen olemassaolon taistelun kanssa häviävät ne yhteentörmäykset ja äärimmäisyydet, jotka tästä taistelusta johtuvat — siitä lähtien ei tule olemaan mitään sorrettavaa, mikä tekisi tarpeelliseksi erikoisen sortovallan — valtion. Ensimäinen teko, jossa valtio esiintyy todellisesti koko yhteiskunnan edustajana — tuotannon välineiden haltuunsa ottaminen yhteiskunnan nimessä — tulee olemaan samalla sen viimeinen itsenäinen teko valtiona. Valtiovallan sekaantuminen yhteiskuntasuhteisiin käy tarpeettomaksi ala alalta ja kuoleutuu itsestään. Henkilöiden hallitsemisen tilalle tulee esineiden hallitseminen ja tuotantoprosessin johtaminen. Valtiota ei "lakkauteta", se kuolee vähitellen. Tämän perusteella on arvosteltava lausepartta "vapaasta kansanvaltiosta", lausetta, jolla oli hetkellinen agitatorinen olemassaolon oikeus, mutta joka lopukädessä on paikkansa pitämätön. Tämän pohjalla on myöskin arvioitava n. k. anarkistien vaatimus, että valtio olisi lakkautettava käden käänteessä."

("Anti-Dyhring", "Herra Eugen Dyhringin tieteen kumoaminen").

Lenin jatkaa:

Pelkäämättä erehtyvänsä, voidaan sanoa, että tästä harvinaisen ajatusrikkaasta Engelsin esityksestä on sosialistisen aatoksen todelliseksi omaisuudeksi nykyisissä sosialistipuolueissa tullut ainoastaan se, että Marxin mukaan, eroitukseksi anarkistien opeista valtion "lakkauttamisesta", valtio "vähitellen kuolee". Tällainen marxismin rääpiminen merkitsee sen saattamista opportunismiksi, sillä näin "tutkittaessa" jää jälelle vain hämärä käsitys hiljaisesta, tasaisesta, asteettaisesta muuttumisesta, jossa ei ole harppauksia eikä myrskyjä eikä vallankumousta. Valtion "vähitellen kuoleminen" merkitsee tavanmukaisen, yleisesti levinneen, ja jos niin voi sanoa, joukkokäsityksen mukaan, epäilemättä vallankumouksen himmentämistä, jollei suorastaan sen kieltämistä.

Ja sitäpaitsi on tällainen "tulkinta" mitä törkeintä, pelkästään porvareille edullista marxismin vääristelyä, joka teoreettisesti perustuu tärkeinten seikkojen ja näkökohtien unhoittamiseen, jotka ovat osoitetut vaikkapa samassa meidän kokonaisuudessaan esittämässämme Engelsin "yhteenveto"-lausunnossa.

Sen jälkeen Lenin huomauttaa ensinnä siitä, että Engels tuon lausunnon alussa sanoo, että ottaessaan käsiinsä valtiovallan, köyhälistö "samalla hävittää valtion valtiona". Mitä se merkitsee, sitä "ei ole tapana" ajatella. Tavallisesti se kokonaan sivuutetaan tai pidetään Engelsin jonkinlaisena "hegeliläisenä" heikkoutena. Itse asiassa on sanoissa lausuttu lyhyesti köyhälistön yhden suurimman vallankumouksen kokemus, v. 1871 Pariisin Kommuunin kokemus". Ja sen jälkeen hän osottaa, että kysymyksessä olevat sanat vähitellen kuolemisesta tarkoittavat köyhälistön valtiollisuuden jätteitä sosialistisen vallankumouksen jälkeen. Engelsin mukaan ei porvarillinen valtio "kuole vähitellen", vähitellen kuolee vallankumouksen jälkeen köyhälistön valtio eli puolivaltio.

Toiseksi. Valtio on "erikoinen voima sortamista varten". Tämän suurenmoisen ja mitä suurimmassa määrässä syvän määritelmän on Engels tässä antanut mitä täydellisimmällä selvyydellä. Ja siitä johtuu että "erikoisen voiman sortamista varten", jolla porvaristo sortaa köyhälistöä, kouralliset rikkaat sortavat miljoonia, työläisiä, täytyy muuttua siksi "erikoiseksi voimaksi sortamista varten", jolla köyhälistö sortaa porvaristoa (köyhälistön diktatuuri). Siinä juuri onkin "valtion hävittäminen valtiona". Siinä on tuotannon välineiden yhteiskunnan nimessä valtaamistoimitus. On itsestään selvää, että tällainen toisen (porvariston) "erikoisen voiman" vaihtaminen toiseen (köyhälistön) "erikoiseen voimaan" ei mitenkään voi tapahtua "vähitellen kuolemisen" muodossa.

Kolmanneksi. "Vähitellen kuolemisesta", ja sitäkin selvemmin sekä kaunopuheisemmin — "nukahtamisesta". Engeles puhuu aivan selvästi ja määritellysti sen jälkeiseen aikakauteen nähden, "kun valtio yhteiskunnan nimessä on vallannut tuotantovälineet", t. s. sen jälkeen kun sosialistinen vallankumous on tapahtunut. Me kaikki tiedämme, että "valtion" poliittisena muotona tuohon aikaan on mitä täydellisin demokratia. Mutta ei yhdenkään marxismia julkeasti vääristelevän opportunistin mieleen juolahda, että tässä, Engelsillä sen mukaan siis, on puhe demokratian "nukahtamisesta" ja "vähitellen kuolemisesta". Tuo näyttää ensi silmäykseltä sangen omituiselta. Mutta "käsittämätöntä" se on vain sille, joka ei syvenny ajattelemaan, että demokratia on myöskin valtio ja että sen mukaan siis demokratia myös häviää samalla kun häviää valtio. Porvarillisen valtion voi ainoastaan vallankumous "hävittää". Valtio yleensä, t. s. täydellisin demokratia, voi vain "vähitellen kuolla".

Neljänneksi. Esittäessään kuuluisan väitteensä: "valtio kuolee vähitellen", Engels heti selittää konkreettisesti, että tämä väite on suunnattu sekä opportunisteja että anarkisteja vastaan. Tämän ohella on Engelsillä etusijalla se johtopäätös väitteestään "valtion vähitellen kuolemisesta", joka on tähdätty opportunisteja vastaan.

Saattaa lyödä vetoa siitä, että kymmenestä tuhannesta henkilöstä, jotka ovat joko lukeneet tai kuulleet tuosta valtion "vähitellen kuolemisesta", 9,990 ei lainkaan tiedä tai muista, että Engels on tähdännyt tämän väitteen johtopäätöksen yksinomaan anarkisteja vastaan. Jälelläolevasta 10 hengestä varmasti 9 ei tiedä, mita "vapaa kansanvaltio" on ja miksi hyökkäyksen tuota tunnussanaa vastaan sältyy hyökkäys opportunisteja vastaan. Siten historiaa kirjotetaan. Siten tapahtuu suuren vallankumouksen opin huomaamaton väärennys vallitsevaksi poroporvarillisuudeksi. Anarkistivastaista johtopäätöstä on tahannesti toistettu, mataloitettu, pilkatätty mahdollisimman lujasti pohjaan, se on saanut ennakkoluulon näkökannalta. Mutta tuo tunnussanan vastainen johtopäätös on himmenetty ja "unohdettu".

"Vapaa kansanvaltio" oli 70-luvun Saksan sosialidemokraattien ohjelmavaatimuksena ja kulkevana tunnussanana. Paitsi pikkuporvarillisen pöyhkeää demokratiakäsitteen kuvausta, ei tuossa tunnussanassa ollut yhtään poliittista sisältöä. Mikäli siinä laillisesti viitattiin demokraatiseen tasavaltaan, sikäli oli Engels valmis "hyväksymään" sen tunnussanan "toistaiseksi" agitatorisella näkökannatla. Mutta tuo tunnussana oli opportunistinen koska se ilmaissut yksistään porvarillisen demokratian kaunistelua, mutta myös sosialistisen arvostelun käsittämätömyyttä jokaiseen valtioon nähden.